

...jedno odpoledne

Seděli na stříšce umývárky, nohy volně spuštěné dolů a záda opřená o smrkovou šišku, co si přinesli. Byl jeden z mála horkých srpnových dnů na Krávovně a i bláto u zářivě nových stanů už pomalu vyschlo. Klátili nohama a rozhlíželi se. Pozdní ospalé odpoledne jim přivíralo víčka. Nikdo, kdo by je zahlédl. Dospěláci i děti byli někde pryč a Krávozna patřila pouze jim a několika sýkorkám, vrabcům a pěnkavám. Jen tak klábosili: o všech těch dětech a lidičkách, co tu kdy byli na pár letních týdnů na táborech. Co se tu třeba mihli jen jedno léto, nebo o těch, co se tu objevovali pravidelně. Povídali si a chtěli se něčeho dobrat. Něčeho, co všechny ty lidičky tak trochu, nakrátko nebo nadlouho, spojovalo. Možná to jsou nějaké ideály, možná nějaké ty sny, ale nejspíš je to fantazie. A kolik těch lidiček, nebo spíš dětí vůbec bylo, které postupem času o své sny a fantazie přicházelo? A proč vlastně? Snad díky špatným kamarádům, snad díky všedním dnům, které dříve nebo později přišly, snad díky rodičům, neustále tápajícím v jejich výchově, snad díky nekonečně pravidelné docházce na drezúru do školy nebo do práce. To všechno ty děti a lidičky asi více či méně dusilo a ničilo. Co se nepodařilo zničit v jedné etapě života, to dodělala ta následující. Až nakonec prostor pro fantazii zmizí docela. Zbyde po něm jednoduchý způsob života ze dne na den, ovládaný uměle stvořenými modlami, idoly a mocí všednosti. Z takových věcí jim, jak tu tak na střeše umývárky seděli, bylo smutno. A kolik jich ještě bude, a kolik jich nemusí být, říkali si.

A co ti, co jsou tu na táboře letos, napadlo je. Budou jiní? Jedno je jisté. Za pár dní se vrátí odkud přijeli a obejme je každodenní cvrkot. Budou muset zápasit se stejnými problémy. Kolik jich vyhraje a zůstanou sami sebou, se svojí fantazií a kolik ne. Na čas nebo napořád. Bylo jim v tom zvláštním, tichém odpoledni docela smutno. Vzduchem se ozývalo jen občasné třepetání křídel a cvrlikání.

Najednou se z dálky začaly ozývat nejprve slabé, ale stále sílicí hlasy, později i smích a kroky. Seděli dál na střeše umývárky, na tvář se jim vracel úsměv, a začali s nimi šít všichni čerti. To se vracelo celé osazenstvo tábora z výpravy, to jste se vraceli vy. Veselí, rozesmátí. Asi se zrovna dařilo. Seděli na střeše dál, jen nohama přestali klátit, aby si jich ještě chvíli nikdo nevšiml. Mrkli na sebe. Předchozí chmury byly rázem pryč. Zrovna tyhle děti a lidičky přece mohou být jiní. Mohou. Zrovna tyhle. Jako mohli ti před nimi. Nezkusíme jim tedy znovu, zas a zase pomoci? Poradit jak na to? Zkusíme, řekli si, aniž by slovo prohodili a mrkli znovu na sebe. A tak poslali po všech těch sýkorkách, vrabcích a pěnkavách zprávu, aby ji tu každý den, od rána do večera štěbetali. No a tak se donesla i ke mně, vrabci mi to vyžvanili. Rozuměl jsem tomu asi takhle:

Až se zase vrátíte a obejme Vás každodenní cvrkot a přijdou ty dobře známé potíže s kamarády, s rodiči nebo se školou a bude Vás to svádět žít jednoduchým způsobem života bez fantazie, vzpomeňte si na skřítky Kvíčalu a Cvrčalu, jak sedí na střeše umývárky, pohupují nohama, rozhlíží se a nikdo, vůbec nikdo je nevidí. Jen vy ano. Uvidíte-li je, dojde Vám to. Nemusíte vědět, kde hledat a kam koukat hledáte-li skřítky anebo třeba cestu životem, jen si musíte pamatovat, že ta nejjednodušší cesta nevede tam, kam zrovna chcete. Nikdy. Pak říkali ještě něco o tom, že si nesmíte nechat vzít svou fantazii. Nikdy. A když už si ji necháte někdy vzít, tak ji honem rychle znovu najděte. Vždycky. Ale co Vám budu říkat. Vždyť Vám to vrabci a ti ostatní zítra znovu zacvrlikají.